

Het vegen over het gezicht

Imām ʿAbd al-ʿAzīz b. ʿAbdillāh b. Bāz[1] {رَحِمَهُ ٱللَّٰهُ}[2]:

“

Het vegen over het gezicht «na het gebed en reciteren» is niet terug te vinden in de *Aḥādīthu Ṣaḥīḥah* (authentieke profetische overleveringen).

Het is enkel terug te vinden in de *Aḥādīth* die niet vrij zijn van zwakheden «in de authenticiteit». Daarom is het waarschijnlijker en correcter om **niet** over het gezicht te vegen met de handen. Sommige geleerden hebben gezegd dat dit geen probleem is, omdat deze *Aḥādīth* elkaar versterken, ook al zijn ze *Ḍāʿīf* (zwak) op zichzelf staand. Omdat sommige van deze *Aḥādīth* elkaar versterken, zeggen zij (de geleerden) dat het *Qabīl al-Ḥasan* is; dat wat acceptabel is en dit is het vierde niveau wat «ook wel» *Ḥasan li Ghayrih*[3] heet. Dit is onder andere door al-Ḥāfiẓ ibn Ḥajar[4] {رَحِمَهُ ٱللَّٰهُ} genoemd in het laatste hoofdstuk van zijn boek *Bulūgh al-Marām*[5].

«Echter», waar het op neerkomt is dat het vegen over het gezicht niet in de authentieke overleveringen staat. De profeet ﷺ [6] heeft «bijvoorbeeld» dit niet gedaan na *Ṣalātu-l-istisqāʾ* (het gebed voor het vragen van regen), noch in andere situaties waarbij hij zijn handen ophief, «zoals tijdens de *Ḥajj* rituelen» in *Ṣafā* & *al-Marwah*, in *ʿArafah*, in *Muzdalifah*, bij de *Jamār*.

Het is niet vermeld dat hij zijn gezicht veegde met zijn handen toen hij smeekbeden verrichtte. Dit duidt erop dat het beter is om dit na te laten.

”

Bron: binbaz.org.sa | *Mā Ḥukmu Masḥi al-Wajhi baʿda aṣ-Ṣalāti aw at-Tilāwah?*
(*Wat is de regelgeving omtrent het vegen over het gezicht na het gebed of het reciteren?*)

---

[1] De nobele geleerde ibn Bāz, die op zijn 3e een weeskind werd en zijn volledige gezichtsvermogen verloor op z'n 20ste door een zeldzame oogziekte. Ondanks de vele obstakels in zijn leven groeide hij uit tot één van de grotere geleerden van zijn generatie,

zo niet de grootste. Zes jaar voor zijn overlijden werd hij benoemd tot de *Muftī* van Saoedi-Arabië. Hij overleed in 1999/1420H als gevolg van kanker.

Moge Allāh {جَلَّ جَلاَلَهُ} genadig zijn met de Shaykh en hem belonen met een plek in *Jannah*.

[2] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als {*Raḥimahullāh*}, is doorgaans een *Duʿāʾ* (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim.
Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn.*

[3] Dit is een *Ḥadīth* die oorspronkelijk *Ḍāʿīf* (zwak) is, maar andere *Asānīd* (ketens van overlevering) heeft die het spreekwoordelijk versterken en verhogen in rang van acceptatie. Overigens mag de reden van de oorspronkelijke zwakte niet zijn dat de overleveraars zondig of leugenachtig waren. Dus zo'n *Ḥadīth* kan tot het niveau van *Ḥasan* ('acceptabel') worden verheven als het aan bepaalde voorwaarden voldoet. Zie voor meer informatie *Taysīr Muṣṭalaḥ al-Ḥadīth* van dr. Maḥmūd Ṭaḥḥān.

[4] Imām Aḥmad b. ʿAlī b. Moḥammad b. Ḥajar al-ʿAsqalānī (773/852H — 1372/1449) was een uitstekende en nobele geleerde die meer dan 100 werken heeft geschreven. Zijn *magnum opus* (belangrijkste meesterwerk) waar hij 1/3 van zijn leven aan had toegewijd, is de grandioze uitleg van *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*. Elk islamitische boekenwinkel zou dit werk moeten hebben. Formeel uitgegeven onder de titel: *Fatḥ al-Bārī fī Sharḥ Ṣaḥīḥ al-Bukhārī.*

[5] *Bulūghu-l-Marām* is een verzameling van *Aḥādīth* (meervoud van *Ḥadīth*), gesorteerd op de verschillende kwesties in *Fiqh* (islamitische rechtsleer), door Imām Aḥmad b. ʿAlī b. Moḥammad b. Ḥajar al-ʿAsqalānī (773/852H — 1372/1449). Het werk behoort tot één van de boeken die door de *ʿUlamāʾ* (moslimgeleerden) wordt aangeraden om te bestuderen.

[6] Binnen de islamitische etiquette van het schrijven is het de norm om een bepaalde smeekbede te schrijven na het noemen van de Profeet. Vaak is het op deze manier geschreven (ﷺ) of voluit: {صلى الله عليه وسلم} Getranslitereerd als {*Ṣallā ʾllāhu ʿAlayhi wa Sallam*}.

Het betekent contextueel: *Moge Allāh's vrede en zegeningen met hem zijn.*